

[Bodil Thrane]

ender tilbage, da parterne skiltes, har ensidigt betydet, at de fire regeringspartier tilsyneladende i enighed har ment, at udlejerne havde fået så rigeligt, idet man set med deres øjne havde forringet rammeaftalen, hvorimod lejerne har fået mere, end de havde krævet og forventet, idet bl.a. overgangsreglerne er forlænget fra en 5-6 år til en 20-30 år og småhuskapitlet samtidig er forringet.

Så har vi oveni fået de sidste ændringsforslag, som har udvandet eller forringet udlejernes forhandlingsoplæg yderligere, og da man ikke på anden vis har tilgodeset udlejerne f.eks. ved at ajourføre forrentningsafkaståret fra 15. alm. vurdering fra 1975, er der for Venstre ikke meget i dette lovforslag at begejstres for.

Da vi ydermere ikke er blevet inviteret til nogen som helst former for forhandling, så vores synspunkter kunne komme til syne og få lov at påvirke lejelovsrevisionen, synes vi, det bærer præg af en urimelig ensidighed, og derfor vil vi stemme imod lovforslaget.

Pelle Voigt (SF):

Det er usædvanligt, at der mellem anden og tredje behandling af et lovforslag i Folketinget stilles et meget stort antal ændringsforslag, sådan som det er sket her. Forklaringen på det er de arbejdsbetingelser, der har været i Boligudvalget i forbindelse med lovforslaget, og kvaliteten af en række af de svar, der er kommet fra Boligministeriet på ganske konkrete spørgsmål, som det var nødvendigt at få afklaret for at foretage beregninger af og forsøge at vurdere konsekvenserne af det lovforslag, som regeringen har fremsat.

I de besvarelser, vi har fået, har vi konstateret, hvordan Boligministeriet selv kan være i tvivl om, hvorvidt der i enkelte kommuner er et bestemt antal udlejningsejendomme af en særlig type. Forskellene i besvarelserne har været så store som et sted mellem 300 og 400 pct. i afgørelsen af, hvor mange udlejningsejendomme der fandtes, hvilket naturligvis har vanskeliggjort forsøgene på at vurdere konsekvenserne af forslaget.

Det har vi så yderligere forsøgt at få afklaret i samråd med boligministeren og er nået frem til nogle beregninger efter lange konsultationer og diskussioner med de folk, der mest aktivt arbejder med disse lejelovssager og har vist re-

sultater i form af markant lavere huslejer – altså resultater for lejerne i modsætning til en række andre LLO-afdelinger landet over – og disse beregninger viser, at nettoeffekten af forslaget er varige lejeforhøjelser i den private udlejningsboligsektor på omkring 1½ mia. kr. om året, og at man derudover må påregne engangsløjeforhøjelser på omkring 2 mia. kr.

Det er vores opfattelse, at de midler, der er tale om her, i altovervejende grad vil blive overført direkte til udlejernes lommer, at vi vil komme til at opleve en forringelse af vedligeholdelsesstandarder i det private udlejningsbyggeri, og at vi vil komme til at opleve en stribe af sociale tragedier i kølvandet på gennemførelsen af disse forslag.

Først og fremmest vil de urimelige lejeforhøjelser ramme lejerne i de såkaldte småhuse, altså ejendomme, hvor der bor under syv lejere til leje. Her slår huslejeforhøjelserne igennem med fuld, uformindsket styrke, og uden at der er gjort noget som helst forsøg på at skærme de lejere, som rammes af de eksorbitante husleje-forhøjelser, vi taler om.

I de blandede ejendomme har man gjort et forsøg på at mindske virkningerne af de planlagte huslejestigninger på den måde, at man i det oprindelige lovforslag opererede med en overgrænse for huslejestigninger – og vel at mærke kun huslejestigninger fremkaldt af dette forslag – på 7 kr. pr. m² om året. For at få et flertal i land for dette dybt tvivlsomme forslag har regeringen kastet sig ind i en række meget, meget – har jeg forstået – besværlige forhandlinger med folk, som har ment, at forslaget var socialt helt skævt og helt forkert sat sammen i lejerne til fordel for lejernes disfavør.

Resultatet af disse forhandlinger er det imponerende, at man i dag kan stemme husleje-forhøjelser igennem for folk i småhuse og en række andre steder i den størrelsesorden, jeg talte om, men at der er opnået det, at man har øget sikringen mod huslejestigninger for folkene i de blandede ejendomme på en sådan måde, at man nu kan slippe for yderligere 2 kroners huslejestigninger pr. m² om året.

Det betyder, at hele dette overgreb på lejerne i Danmark er gennemført for en politisk pris – og det er en politisk pris – i størrelsesordenen 168 kr. om året på en almindelig lejlighed på 84 m². Det forekommer mig overordentligt tankevækkende og meget, meget be-